

Csak ha kicsikké váltunk, akkor lehetünk nagyok

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes második könyve 3. fejezete a elsőtől a 14. verseiben a következőképpen:

Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. Akkor Mózes ezt mondta magában: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam segélykiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép helyére. Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz: vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból! Mózes azonban ezt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz, és kivezessek Egyiptomból Izráel fiait? De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek! Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok áldozattal szolgálni az Istent. De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok. – Köszönjük Urunk, hogy te velünk leszel, akármilyen küldetés is vár ránk ebben az életben. Kérjük, hogy adj nekünk állhatatos szívet igéd erejével, hogy soha ne feledkezzünk el erről! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Mózesnél keresni sem lehetett volna alkalmatlanabb embert arra, hogy vezesse Isten választott népét.** Nem volt önbizalma (2Móz 3,11). Még a nevét sem tudta annak, aki küldte (2Móz 3,13). Nem volt tekintélye (2Móz 4,1). Beszédhibás volt (2Móz 4,10). Nem volt benne meg a kellő akarat (2Móz 4,13) (*erre már elkezdett Isten kicsit bepöccenni, de még így is elküldte Mózes bátyját, Áront, hogy segítsen neki*). Azonnali sikert (instant gratification) várt (2Móz 5,23). És végül nem volt benne elég hit és bizalom Isten iránt (2Móz 6,12). **Annyira irreális Mózes kiválasztása a nép vezetőjének a feladatára – hogy csak Istentől jöhet.**

Mi az, ami mégis Mózes a nép vezetőjévé tette? A juhok. Ez most elsőre nagyon bizarnak hangzik... Gondoljunk azonban vissza Mózes élettörténetére! A Nílus partján, a „Mózes-kosárban” megtalálja a fáraó lánya. A fiává fogadja. Negyven évig a fáraó dúsgazdag rokona. Utána agyonüt egy zsidó férfit verő egyiptomit. Emiatt menekülnie kell. A sivatagos pusztában negyven évig legelteti az apósa, Jetró juhait. A juhok bűdösek. A juhásztorok mélyen megvetett, legalja nép voltak Egyiptomban. **Akkor és attól lett Mózes a nép vezére, hogy a fáraó unokájaként negyven évig bűdös birkákkal aludt.**

Milyen érzés lenne Neked, ha most azt mondanám, hogy a világ egyik legmegbecsültebb embere leszel, de előtte – holnaptól... – negyven éven át egy hajléktalanszállón kell a WC-t takarítanod? Vállalnád-e ezt? Bírnád-e ezt negyven éven át? Belefásulnál-e ebbe annyira, hogy negyven év múlva már semmire sem lennél alkalmas?

Mi történt Mózesrel negyvenévi birkalegeltetés után? Ment-mendegélt, és egyszer csak meglátta a Közel-Kelet legigénytelenebb, és ezért leggyakoribb növényeinek egyikét – egy túskebokrot. Minden percben nagyjából ötven ilyen túskebokrot látott. Más sem volt arrafelé, csak túskebokor... Valamilyen tűz égett a bokorban. Ez sem volt ritka. Az óriási szárazságban lépten-nyomon bozóttüzek lángoltak fel. Nicsak... Ez a bokor miért nem ég el? **Itt van a lényeg! Negyvenévi tompultság után marad-e bennünk annyi élénk, gyermeki kíváncsiság,** hogyha látunk egy el nem égő bokrot, akkor odamegyünk megnézni, hogy mi az. **Sok ezer büdös birka után fel tudjuk-e ismerni még a csodát?** És ha a bokorból – pikk-pakk – megszólal Isten, és azt mondja: „Judit! Judit!”, vagy „János! János!” – akkor mit teszünk?? Tudjátok, én nem tudom mit tettem volna... Könnyen lehet, hogy piszkosul messzire elfutok. Mózes pedig így felelt: „Itt vagyok!” (2Móz 3,4).

Kedves Testvéreim! Hagyjuk magunkat meglepni Isten által. A mi saját életünk meglepetései kisebbek. Engem, amikor egyszer a Balatonnál kifelé mentem egy istentiszteletről, meglepett az, hogy egy idős néni milyen bizonytalan lépéssel lép ki a padból. Megfogtam a kezét, és segítettem neki. Erre rám nézett, és ezt mondta: „Üres maradt a szívem.” Én meg – *magam sem értve magamat* – annyira megszántam ezt a vadidegen nénit, hogy össze-vissza ölelgettem, ezt mondva: „De hát azért vagyunk mi itt, hogy a maga szíve tele lehessen!” A néni – *úgy láttam* – mintha a föld fölött ment volna ki a kicsike templomból. – Érdemes megéreznünk az események sodrását. Mert ott Isten Szent Lelke dolgozik.

Mózeset is sodorták az események. Elsőként megjelent neki a Fény – ami nem éget. Majd megszólalt Isten hangja, és kétszer *a saját nevé*n hívta. Majd azt kérte, oldja le a saruját a lábáról (2Móz 3,5). Cipő nélkül kiszolgáltatottnak érezzük magunkat. Ez már Mózes korában is így volt. **Ki kell lépnünk a megszokottból, védtelenné kell válnunk, és ki kell szolgáltatnunk magunkat ahhoz, hogy Isten közelébe kerülhessünk.** Kedves Testvéreim! Bármelyikünk lehetne Mózes. (*A hölgyek mondjuk Mózsa néven...*) Ha negyven évig büdös birkákkal aludnánk, és utána kiszolgáltatnánk magunkat Istennek – velünk is elkezdenének történni dolgok. Valahogy én lettem így is lelkész. Nem birka volt a birka, nem túskebokor volt a túskebokor, de történet lényege ez volt. És még a negyven év is stimmel.

Ma Jézus megdicsőülésének, azaz Jézus színeváltozásának, a transzfigurációnak a vasárnapja van. Ahogyan az oltár előtt felolvasott igében hallhattuk, egyszerre jelent meg Jézusnak a zsidóság két legnagyobb prófétája és vezére, Mózes és Illés. Miért pont ők? Mert ugyanazon a helyen, a Hóreb hegyén jelent meg mindkettőjüknek Isten (2Móz 3,1-15; 1Kir 19,9-14). És ugyanúgy szólt hozzájuk, mint ahogyan Jézushoz.

Mózes negyven év birkalegeltetéssel felkészült arra, hogy Isten pásztora legyen. Kicsivé vált ahhoz, hogy nagy lehessen. Utána pedig – nem futott el Isten szava elől. Isten megbízta tehát Mózeset azzal, hogy vezesse ki népét Egyiptomból (2Móz 3,10). Vezesse ki... a kisebbségi érzésével... a beszédhibájával... a bizalomhiányával... az akaratgyengeségével... a naivitásával... Nem inkább pszichológushoz kellett volna mennie ennek a Mózesnek? **Nem volt ez a megbízatás eleve kudarcra ítélt? NEM! Miért nem?** Mert Isten Mózesrel és a népével ment. **Mert Isten azt mondta Mózesnek: Bizony, én veled leszek!** (2Móz 3,12).

Kedves Testvéreim! Isten neve: a „Vagyok, aki vagyok” nem egy gazdag, motyogó, önmagát a tükreben nézegető narcisztikus öregúr gajdolásása: „Hmm... Micsoda klassz kis fuksz ez itt rajtam... fatyok aki fatyok...”. – **Istennek már neve azt is üzeni nekünk: én az vagyok, aki veled vagyok!** És Isten – meg nem változik (Mal 3,6). Ő az első és az utolsó, az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég (Jel 21,6). **Ő mindig velünk van – és marad.** Az Ő Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus által Ő ad majd a szomjazónak az élet forrásából ingyen (Jel 21,6). És Ő az, aki Jézusban **velünk van minden napon a világ végezetéig** (Mt 28,20). Így legyen! Így van. Halleluja! Ámen.